

боишь.“ Примълчахъ на това и уловихъ се вече, нѣма що да се прави, като се прѣдадохъ на провидѣнието дано то да на пази, по-скоро да идимъ и да се завърнемъ живо и здраво, та нѣма що да се прави съ тоя Кесимъ и неразбранъ човѣкъ.

Отидохме тамъ, що да видишь! Нѣма никой отъ попочтеннитѣ търговци, всички се разбѣгали още отъ първото появление на черкезитѣ и дюкянитѣ имъ затворени, всичко глухо и нѣмо, сѣкашь, че тукъ нито люде, нито търговци е имало, нито пакъ, че нѣкога се е весело правило зимане-даване между тамгашнитѣ продавачи и околнитѣ близки села! Всичко мрътво, голѣма тишина сега се е въцарила на онова мѣсто, дѣто хамалитѣ всякога сж го придружавали съ грубитѣ си викове и наслаждавали по нѣкога съ нѣснитѣ си. За насъ не оставаше друго освѣнъ да забиколимъ компанийското здание станцията и да се научимъ телеграфичната, който бѣше единъ младъ високъ и жълтъ нѣмецъ съ блѣдно-жълто сухо лице, отишьль ли си е, или не; та като приближихме до зданието, видѣхме слугата му и единъ Евреинъ останалъ тамъ кафеджия съ едно старо овѣхтало желѣзно огнище, който щомъ видѣ, веднага ни поднесе столчета и ни покани да сѣднемъ, дѣто Диню Кесима, зе да го пита: само тий двамата ли сж останали тукъ, или има още и други люде, та се не виждатъ? Евреинътъ отговори: „не, тукъ има още нѣколко до 10 души още; нѣ ги нѣма сега тукъ, дѣто тий отишли сега наскоро отвѣдъ селото Радие-махле, да гонятъ черкезитѣ съ копѣе. Тамамъ се водеше тоя разговоръ между тѣхъ двамата, въ него врѣме азъ виждамъ единъ турски молла съ зелена чалма на възраст близу отъ 35—38 години, възсѣдналъ единъ конь младъ съ сиво-блѣдъ космъ нѣщо на 5—6 години, съ едни дисаги, една кама на поясътъ, торба на коньтъ, сиджаде и тенекия за вода; та вървеше все изъ желѣзата на желѣзницата, дѣто като ни видѣ, извади веднага коньтъ си отъ страна и дойде най-послѣ при насъ. Щомъ пристигна слѣзе отъ коньтъ и ни поздрави, дѣто даде коньтъ на одного отъ тамъ да го поразведе, а кафеджията Евреинъ